

Đàn bà

Tuần báo xuất bản ngày thứ sáu

NAM THU 5 — SO 193 — 23 AVRIL 1948

MỖI SỐ 0\$15

Thư từ và ngân phiếu
xin gửi về :

LA DIRECTRICE DU
Tuần - báo Đàn - Bà
76. WIÉLÉ — HANOI

BA THÁNG 1\$80
SÁU THÁNG 3\$50
MỘT NĂM 7\$00
CHÍNH PHỦ GẤP ĐÔI

VUI LÀM VIỆC CỦA VIỆC NHÀ

Có nhiều cô bạn viết cho tôi, « Em cũng biết bổn phận của em là phải coi sóc cửa nhà, tập việc nội trợ. Nhưng chỉ dạo mới thôi học, mới nhận việc cửa nhà là thấy ham thích còn về sau ngày nào cũng đi chợ, cũng khâu vá quần áo, công việc đều đều sao em thấy buồn tẻ quá rồi đâm ra lười không muốn làm gì nữa cả. Chứ có phải em không hiểu bổn phận của em đâu! »

Thực tình quả như vậy. Nỗi buồn chán trước những công việc nhà đều đều không phải chỉ thấy ở những cô thiếu nữ mười tám đôi mươi, cái tuổi thường có những phút vui buồn chán ngán đột ngột do máu huyết sinh ra, mà ngay những bà đã hoàn toàn làm chủ một gia đình, trách-nhiệm nặng nề hơn các cô thiếu-nữ cũng thường thấy chán cả việc cửa nhà.

Cho hay một sự làm cho chúng ta hiểu biết, nhận bổn phận của chúng ta chưa đủ khiến chúng ta cố gắng thành người nội trợ hoàn toàn. Vả chăng chữ bổn phận bao giờ cũng hàm ý bó buộc khắc khổ. Vì bổn phận mà làm, trừ phi những người có một tinh thần chắc chắn sáng suốt mới thấy vui vẻ bền gan làm mãi, còn phần nhiều do cho là bị bắt buộc, chỉ làm một hai lần đã thấy miễn cưỡng chán nản rồi.

Chưa mỗi buồn chán đó, tự chúng ta phải tìm ra, gây ra sự hứng thú của việc nội trợ, phải khiến cái bổn

phận bắt buộc kia thành một việc làm thích ý. Đó không phải là một sự dễ dàng, đó là cả một nghệ thuật mà một tâm hồn phong phú giàu tình cảm dễ lĩnh-bội lắm.

Cái nghệ-thuật đó thường không cần phải lấy sự chăm chỉ luôn chân luôn tay làm căn bản. Chúng ta thường thấy nhiều người nội trợ thực là siêng năng, thu và thu vén từng li từng tí, không việc gì trong nhà không sẫm soi xét nét tới. Nhưng nếu bảo chúng ta bắt chước người đó tất chúng ta không chịu, là vì sự siêng năng của người đó không có ý-thức thông minh, ù lì như sự siêng năng của một con vật, cố công làm cho chữ nội trợ chỉ có cái nghĩa một sự lao công dễ dãi lấy sự tài lợi thấp kém. Nếu nội trợ khi đó chỉ nhằm có một mục đích thiên cận cố bó buộc chết để cho đồng tiền đã vào nhà rồi thì không lọt ra đến ngoài nữa, người nội trợ thành bủn xỉn hẹp hòi, lúc nào cũng dăm chiêu suy tính về đồng tiền làm chồng con trở thành nạn nhân của mình, làm những người đàn ông đàn bà có tâm hồn khoáng đạt một chút phải sợ hãi.

Không, mục đích của sự nội trợ không phải thấp kém thế, cái nghệ thuật đầu tiên của người nội trợ là biết quy cho sự nội-trợ một mục đích đẹp để thi vị:

(Xem tiếp trang 9)

Xem trong số này : NHÀ VĂN HIÊN-ĐẠI phê bình của Mộng-Sơn
và Kết-quả cuộc thi Tâm-Lý (có đăng danh-sách)

Chuyện Riêng

Hỏi. — Tôi đã có ba con với chồng tôi. Song tôi không tìm được hạnh phúc trong gia đình, chồng tôi chơi bời cờ bạc và cư xử với tôi rất tàn nhẫn. Đã hai năm nay tôi về ở nhà cha mẹ đẻ, trong thời gian đó tôi bỏ mất 2 cháu nhỏ, chồng tôi ở Saigon, tôi có viết thư báo tin thế mà tuyệt không viết thư trả lời. Tôi cũng cam tâm coi như góa bụa vậy. Hiện giờ có một người đàn ông hỏi tôi làm kế, thầy mẹ tôi, anh em tôi khuyên tôi nên lấy, song hiềm người đàn ông đó lại là bạn cũ của chồng tôi và cũng có hai ba người con riêng, tôi e sau này con chồng con vợ, cảnh gia đình cũng khó êm thắm. Vậy tôi có nên nghe lời gia đình tôi không? Và trước khi đi lấy chồng tôi định báo trước cho người chồng cũ, để xem ý kiến ra sao, có nên không? HUYỀN

(Xem tiếp trang 10)

MÙA HÈ NĂM 1943

Bản hiệu đã sửa lại các kiểu sandale về vụ hè này, rất nhẹ nhàng lịch-sự và thanh-nhà « dị thường » khắp các nơi chưa đâu có, kiểu mới lại bền Rất Mong Quý Bà Quý Cô

maison
QUÊ LAM
n° 6 rue de la Laque
HANOI

KẾT QUẢ CUỘC THI TÂM-LÝ

(Đã gởi phần thưởng, bạn nào chưa nhận được xin cho biết).

Giải nhất : bà Tuyết-Mai Phan-quang-Định (Hưngyên)
— nhì : Cô Vân-Hồ (Hải-dương)
— ba : Bà Hoàng thị-Tước (Đông Hoi)

4 — Bà Huỳnh thị Phấn c/ M. Tuất huyện Duy tiên (Hànham)	18 — Cô Lê Hien Sơn tây (xin cho biết địa chỉ rõ hơn)
5 — Ông Phan đình Phương (Moncay)	19 — Cô Đào bích Hợp N° 12 Trần Hưng Đạo Hanoi
6 — Ông Lưu thế Hạc (Tchépone)	20 — Cô Ngọc Miên c/ M. Ngọc - Miên Bureau de la place Tong (Sontây)
7 — Bà Vương văn Út Bến đỏ Tân-Đệ ligne (Nam Định & Thái Bình)	21 — Bà Huýuh thị Nhân díté Kim-Anh (Nhà trang (cho biết địa chỉ rõ hơn)
8 — Cô Trần kim Sanh Chât-bang (Rạch-Giá)	22 — Melle Bảo-Vân Kiến xương (Thái bình)
9 — Bà Hồ hữu Tài (Ngã ba Đình) ligne (Rạch-giá & Phước long)	23 — Bà Hà xuân Thu 152/2 Colonel Boudonnel Saigon
10 — Ông Lê-Hoài c/ M. Đại Bureau des contributions Directes Résidence Supérieure (Huế)	24 — Bà Hà hiệp Ất propriétaire An Trạch, Gia rai (Phongthanh)
11 — Ông Cao Đàm (xin cho biết địa chỉ)	25 — Ông Nguyễn tấn Đệ Moniteur Châu-đốc (Tân châu)
12 — Cô Lan nguyệt Thanh (xin cho biết địa chỉ)	26 — Cô Đặng thị Nội 46 rue Laveran (Hanoi)
13 — Cô Bạch-Liên 90 rue de l'hôpital (Thanh-Hóa)	27 — Nguyễn thị Thanh Chiết 113 Hamelin (Saigon)
14 — Cô Bùi lệ Chi (Huế) (xin cho biết địa chỉ rõ hơn)	28 — Cô Cung thị Chi Concession (Uông bí)
15 — Cô Kim-Xuyến, Đông Xuân Các (Bến tre)	29 — Cô Triệu thị Cái c/ Mon Vinh mậu, Phú nỏ (Soctrang)
16 — Ông Tống trần Đàm Service Radio (Tou-ran)	30 — Cô Phạm thị Lan secrétaire Dactylographe c/ Matemo Gimusho 26 Lagrandière (Saigon)
17 — Bà Nguyễn văn Vang T. P. (Fort Bayard)	

VÀI CẢM-TƯỞNG VỀ CUỘC THI

Chúng tôi xin cảm tạ hơn hai ngàn bạn đọc đã gửi bài dự thi và rất tiếc rằng trong số ấy có tới hơn 1 trăm bài không hợp lệ thành thử chỉ còn có 1892 bài được chấm. Với một đầu đề rắc rối mà số dự thi đông thế ấy, thật là một kết quả bất ngờ chứng tỏ rằng tờ *Đàn-Bà*, tờ báo độc nhất của cả phụ nữ 3 kỳ đã được anh em chị em chú ý tới một cách đặc biệt.

Coi hết các bài dự thi, 99 phần trăm đều khuyên cô bạn xấu số nên an phận, hy sinh chữ tình cho chữ hiếu. Biết bao nhiêu lý lẽ hay hay viện ra. Nào là đẹp nết hơn đẹp người, nào là cái mực dễ nấu, chống xấu dễ xài, nào là quen hơi bền tiếng thì xấu như củ cũng thành đẹp như tiên. Có bạn lại viện đến cả hai câu thơ Đường :

Ngọc Hân thường đà tuần-mã khứ,

Giai nhân đa bạn chuyết-phu miên.

(Thằng ngọc thì hay cưới được ngựa tốt, người đàn bà đẹp vẫn thường nằm cạnh anh chồng ngu.)

Có bạn như bạn *Mộng Châu* (Phan-thiết) lại có cái từ tâm tuyệt đối không nhượng người bạn xấu số an phận lại còn ao ước người ấy ngay ngày : « cầu nguyện với đấng tối cao hoán cải cả cái gia đình bất lương nọ ».

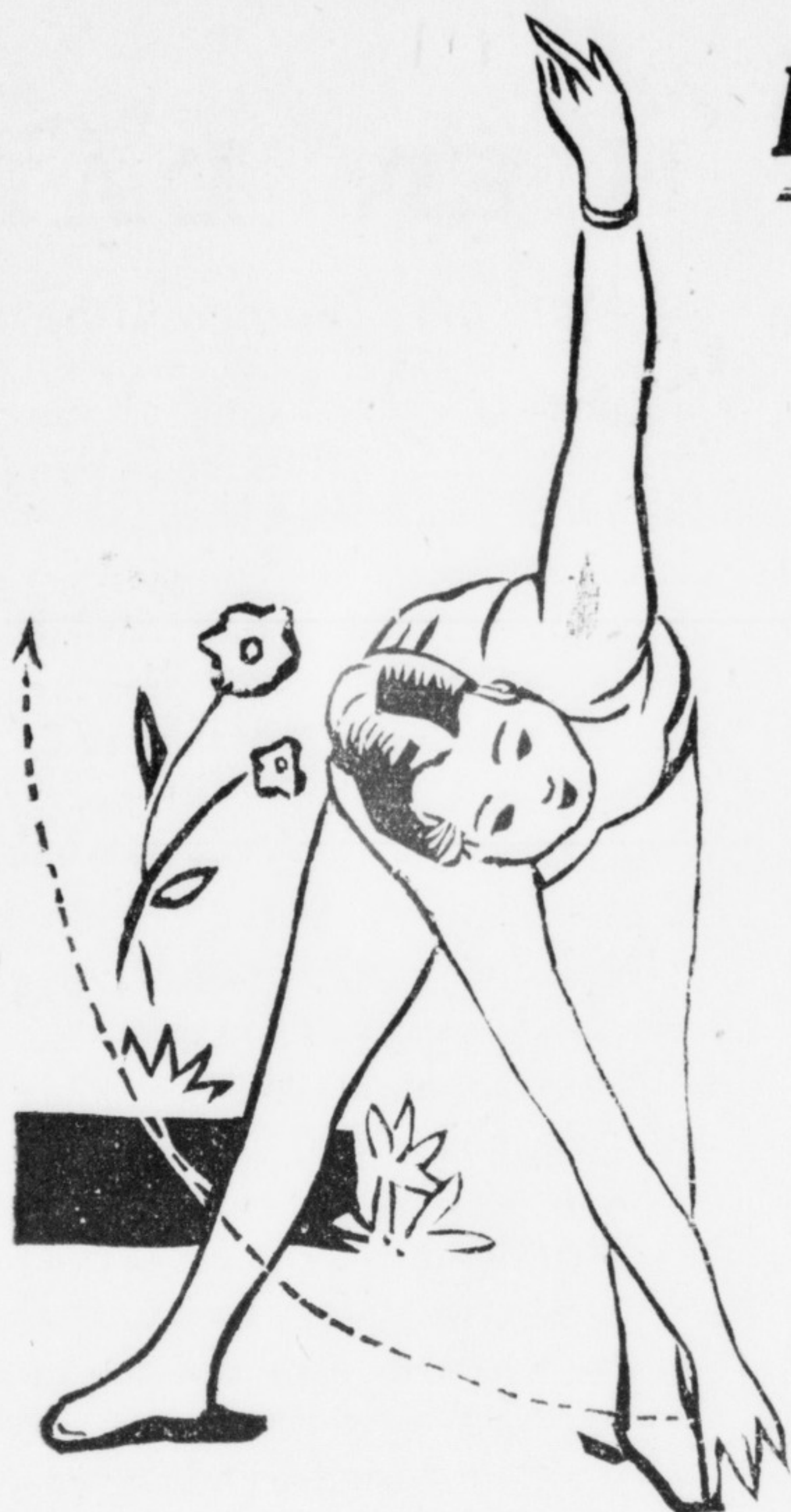
Thế mới biết câu tục ngữ : « Một câu nhin là chín câu lành » đối với người mình đúng quá lắm. Để kết thúc cuộc thi, chúng tôi lại xin phép hiến các bạn đọc một bài dự thi mà tác giả làm bằng thơ, nghe cũng lý thú lắm.

(Xem tiếp trang 8)

PHU-NỮ' THỂ-THAO

làm cho bụng thon

theo mấy phương pháp sau này :

Hình 1

Hình số hai, — Ngồi ngay, chân ruỗi thẳng và rặng ra, rồi duỗi hai tay lên cao ra đằng trước (thở vào) ; song cái mình ra đằng trước, càng thấp được chừng nào càng tốt, đồng thời duỗi hai tay ra đằng sau (thở ra) Làm như thế mười lần.

Hình 2

Hình 3

Hình số ba — Đứng thẳng, chân chụm lại, hai tay để trên vai, rồi khịu chân phải ra đằng trước, đồng thời người ngã theo và hai tay cũng duỗi theo một chiều. Khi ấy chân trái phải cho thật thẳng và kềm bàn chân lên một ít.

Hãy thở ra khi ngã xuống và thở vào khi đứng lên.

CÔ THÚY

Trà
Lời
Đ
E
P

Cô Vân-Dung Hanoi.— 1) Muốn dùng sữa làm mỹ phẩm cho da hết mụn, trở nên mịn thì theo cách này : sữa đun sôi để nguội, lọc sạch. Lấy một củ khoai tây luộc thật chín, già nhỏ, cho sữa vào khoai hòa cho đều, lấy chất đó bôi khắp mặt, để 15 phút rửa mặt bằng nước hơi nóng. 2) Muốn để rửa được lâu thì phải bỏ sữa vào frigidaire. 3) Độ 15 bữa có kết quả.

Cô Hảo - Thanh - Hà.— Còn eau oxygénée, vui lòng mua dùm cô thuốc trứng cá, Cô gởi cả cước chừng 10\$00.

Cô Ngọc-Lê Hưng yên —Muốn hết những vết đỏ, cô nên dùng tằm lait de concombre. Vui lòng mua dùm cô.

Cô Lê-Hiền—Đó là bệnh khi hư.

Có thể chữa được, không sao đâu. Uống thuốc bổ huyết, mỗi ngày rửa bằng nước đun sôi để nguội có pha chút muối. Đừng làm việc mệt nhọc, ăn nhiều rau.

(Coi trang 5)

Quý bà, Quý cô

Muốn có giầy tốt, đẹp, bền và dễ đi không đau sánh kịp, xin mời lại hiệu :

QUE-HIEN

36 Hàng Bồ, HANOI 36

sẽ được như ý.

đàn bà đọc sách

NHÀ VĂN HIỆN ĐẠI

soạn giả Vũ-ngọc-Phan

Lâu nay nhiều thức-giả văn ta thán về sự nghèo-nàn của trí thức giới xứ ta trong mọi ngành văn-học. Nhất là môn phê-bình lại càng ở thời-kỳ ấu-trĩ mạt: dầu các nhà phê-bình đương đọc, tìm, nghĩ và viết khá nhiều.

Nghệ thuật phê-bình không mau phát-triển bởi nhiều lý-do. Một phần, tại độc-giả chỉ ưa những môn của Văn-học thiên về tình-cảm hơn lý-trí, nhưng, phần khác, tại một số nhà phê-bình đã không sáng tạo mà cũng không tái-tạo. Họ lười suy nghĩ quá đến nỗi bút họ chỉ tuôn ra những nịnh, những nịnh và những nịnh. Đôi khi không nịnh thì họ lại quay ra chửi càn và cãi vã về từng tiếng (nhục nhĩ bao nhiêu)! Họ quên rằng làm như vậy, bao nhiêu lỗi để cho văn-học chậm tiến-hóa sẽ đổ vào đầu họ và, giữa khi ấy, những môn phê-bình dựa vào tình-cảm, phê-bình thiên về quảng-cáo và chuyên-môn lãng-mạ thì nhau chết.

Cũng may, chúng ta không đến nỗi thất vọng. « Nhà văn hiện đại » (quyển nhất) của Vũ-ngọc-Phan đã tiến được một bước khá dài trên đường văn-học.

Bằng cây bút thông-minh, sâu sắc và vô-tư, ông dựa theo phương-pháp khoa-học mà phê-bình những nhà văn hồi mới có chữ quốc-ngữ, nhóm Đông-dương tạp chí và nhóm Nam-phong tạp chí.

Chúng ta có thể hiểu biết về văn-nghiệp của Trương-vĩnh-Ký, Nguyễn-văn-Vĩnh, Phan-kế-Bính, Nguyễn-đỗ-Mục, Phạm-Quỳnh, Nguyễn-bá-Học, Phạm-duy-Tồn, Nguyễn-hữu-Tiến, Nguyễn-trọng-Thuật, Đồng-hồ và Trương-phổ qua tác-phẩm của ông Vũ

Nhận xét rất tỉ-mỉ và đúng mực, ông đã định giá-trị từng nhà văn theo sở-năng của mỗi người, phân-tích từng tác-phẩm theo vị-trí của mỗi quyển và chỉ rõ cho chúng ta

biết một vài đoạn đường về văn-học đã qua. Trước khi dùng những phương thức lý-trí có ý-thức, có thống hệ, có phương-pháp, có tổng-hợp, ông đã hiểu biết một cách chân-thành để sáng-tác. Tinh thần ấy có thể xứng-đáng với tinh-thần tiên-phong trong ngành phê-bình của văn-học xứ ta.

Điều đáng chú-ý nhất là ông thiết-tha bênh-vực ngôn-ngữ, cú-pháp và văn-phạm Á-đông. Ông cho rằng những cái đặc-biệt của dân-tộc, đặc-tính của văn-chương như hồn phong-nhã của cổ-nhân và cái linh-khí của giang-sơn cần phải để nguyên những vị-trí của chúng. Những thể-giới lý-tưởng mới có thể xây-dựng ở vạn trời hồn nhưng nhà văn không được phép quên luật thời-gian.

Tình-cảm không duy-nhất qua thời-gian. Nhà văn không thể chống lại những niên-hiệu của lịch-sử, hay nói một cách khác, không thể vượt qua thời-gian nội-giới mà quên thời-gian thường-trụ.

Đôi khi ông Vũ rất khắc-nghịet nhưng ta không nên trách ông. Tôi không đồng-ý với nhà phê-bình Thượng-Sĩ (Tin-mới) sau khi đọc những đoạn bắt bẻ Nguyễn-văn-Vĩnh và Phạm-Quỳnh ở Nhà văn hiện-đại đã chê ông Vũ là quá khắc-nghịet. Theo tôi, có phê-bình khắc-nghịet, nhà văn mới tiến, mặc dầu chúng ta phải nhận rằng đôi khi những cái dở chỉ là điều-kiện cấu-thành một cái hay.

Nhà văn hiện-đại phải có một địa-vị xứng-đáng với nó trong văn-học-giới vì tác-giả đã dùng tâm tư và h^oc lực để viết. Ông đã chịu ảnh hưởng sâu xa của những nhà phê-bình Pháp ở thế kỷ XIX, nhất là ảnh hưởng của Sainte Beuve và Hippolyte Taine. Ông biết đi ngược thời gian và đứng vào thời gian của mấy nhà văn mới qua đời.

Trả
Lời
**Đ
E
P**

Người muốn đẹp - 1) Da ấy phải dùng crème tsar và lait d'amande douce mới mềm mịn được. 2) Phấn dùng màu ocre rosée claire, son màu rouge n°2) Phấn hồng màu mauresque, giá crème tsar 10\$00, phấn, son, phấn hồng chừng 8\$00. 3) Muốn dùng nữa coi câu trả lời cô Văn Dung 4) Yếu tim không bao giờ nên tắm nước lạnh chẳng cứ mùa lạnh 5) Bác Sĩ Hoàng ở 54 rue Gia Long Hanoi.

Cô Lan-Pương — Eau oxygénée à 20 volumes dùng được. Pha 1 thìa soupe vào 1 lít nước rồi rửa mặt, chùi lông mày, lông mày ra. 4) Mới có G.D.N.Đ và T.L. đã xuất bản, gởi 4\$00 cả cước, 5) Đan những ngón kta như ngón cái tức khắc thành chiếc găng 5 ngón.

Bà Hoàng-tích-Cả h Bắc-Giang. Nên dùng lait d'amande, tốt hơn giá 10\$00, gởi 12\$00 cả cước phí 6) Cuốn sách ấy chưa xuất bản. Đợi cuốn của bà Văn-Đài.

Bà Quách Hàm — Có thư không nhơn nhưng hiệu khác bà gởi 4\$00 hạn báo hết từ 18-3-43

(Xem tiếp trang 7)

Ông lại biết đem những tác phẩm của các nhà văn ấy làm cái biểu thị của tinh-thần chủng-tộc trong một thời gian nhất định, ở một hoàn cảnh nhất định giữa một xã hội nhất định.

Gặp «Nhà văn hiện đại» lại, tôi thành thực vỗ tay. Chỉ tiếc cách lập luận của tác giả hướng về duy-tâm.

MỘNG SƠN

xuân lạnh

(Gửi em gái xa)

Mùa xuân sao lạnh thế này,
Loài chim sợ rét vẫn bay từng đàn.
Ai đi về nẻo ải-quân,
Đưa giùm chiếc áo ngự-hàn cho ai.

Mme NGỌC-TẢO
Sơn-tây

gửi ban phương trời

Một lá dâu xanh mấy miệng tăm
Tơ đàn ai gảy khúc thương tâm!
Bơ-vơ giăng lạnh, chau mày biếc,
Ngan-ngát rừng sâu, lách áo chàm.
Đã khổ nỗi con, buồn nỗi mẹ,
Đừng sầu phương bắc, oán phương nam.
Gió bay sóng lạnh năm thân áo,
Một chuyến đò đưa, một lữ làng.

TRÚC-ĐƯỜNG

gió đưa

Ngọn triều lên, ngọn triều lên,
Buồm căng thẳng gió băng miền viễn khơi.
Lung linh sao nước sông trời,
Lòng nao nao dậy, hồn chơi vơi hồn.
Nơi đây sương lạnh, trăng cồn,
Nơi đây gió lạ, non buồn nơi đây
Biệt ly thuyền nặng sầu đầy
Giữa chiều hiu quạnh mờ ngày sơn sao.
Đêm nay không nhớ đêm nao,
Lửa thuyền leo lét, ánh sao lơ mờ.
Lạnh lòng ôi lạnh lòng chưa,
Giọt sương lướt muốt trên tờ lá xanh.

Tại cù-lao Các-Bà
VĂN-ĐÀI

Ser Linh Đề

TRUYỆN DÀI CỦA TRÚC-ĐƯỜNG

(Tiếp theo)

Tú không thể trốn tránh được, Hoài đã nhìn thấy Tú. Tay vậy, chằng vãn thần nhiên :

— Cô Tú thức khuya nhỉ ?

Tú bối rối, giả nhời một câu rất bằng quơ :

— Em tưởng cũng chưa khuya.

— Đánh xong 3 hội lô tôm, mà toàn những người đánh chậm cả còn gì là đêm.

Đồng hồ ở trong nhà lúc ấy vừa buông 2 tiếng.

Tú lăm nhăm :

— Hai giờ rồi. Thở ra khuya thật.

Nói đoạn, nàng giơ tay toan kéo cánh cửa sổ khép lại, nhưng không hiểu vì lẽ gì, nàng lại đẩy nó ra :

— Anh vừa ngâm thơ xong ?

Hoài cười :

— Hôm qua, đêm cũng sáng trăng, đi dạo từ Thanh-thủy về, cảnh rất đẹp, nhưng rất buồn, sự nhớ đến mấy câu thơ cũ, ngâm chơi rồi thành quen miệng.

— Anh ở mãi Thanh-thủy về ?

— Vâng, ở mạn ấy.

— Lẽm gì mà ở tận mạn ấy ?

Hỏi xong câu ấy, Tú chợt nhận thấy câu hỏi của mình có vẻ hiểu kỳ và thân mật quá, nàng bỗng thấy ngượng ngượng, vội nói xoay ngay sang câu chuyện khác :

-- Chương đầu chuyện đá vàng nghĩa là thế nào, hở anh ?

Hoài chưa kịp đáp thì Tú bỗng lại nhận luôn thấy câu hỏi sau của mình cũng làm sao ấy, nàng bèn nói luôn :

-- Anh cũng chịu khó quá. Mỗi năm ở đâu đâu cũng nhớ đến ngày gỏ thầy tôi mà về.

-- Còn có thể về được năm nào thì hãy cứ về, ngộ rồi sau này. . .

Hoài bỏ giờ câu.

— Anh bảo thế nào ? Ngộ rồi. . . làm sao ?

Hoài mỉm cười : chàng nhận thấy giọng sốt sắng của Tú.

— À, ai biết được cái «ngay mà» nó thế nào. Có khi vì tình thế không thể đi về tự do nữa. . . lúc ấy. . .

Cả hai người đều im lặng. Đêm trăng khuya. Cái im lặng thật là hoàn toàn. Tú thở dài nhìn Hoài.

Bỗng Tú nói :

— Anh Hoài à !

Hoài ngẩng đầu lên. Về mặt thần nhiên của Hoài làm Tú luống cuống. Nàng phải nói sang câu chuyện khác :

— Bao giờ anh về ?

— Mai.

— Anh không ở sông Nhụ nữa ?

Hoài lắc đầu :

— Bây giờ tôi ở tất cả các sông. Chúng có là tuần trước tôi ở sông Thương, vừa rồi tôi ở sông Đáy.

— Thế nghĩa là ?

— Thế nghĩa là tôi nay đây đó, không có chỗ ở nhất định.

Rồi thốt nhiên, như mang hết tất cả can - đảm ra đề hỏi một câu, Tú chăm chăm nhìn Hoài đứng ở dưới sân :

Nên dùng

NHÂN-TẠO

H U Y Ế T

Thứ thuốc bổ
huyết tốt nhất
của các bà
và các cô

Giá mỗi chai 1\$20

HỒNG-KHÊ DƯỢC-HÀNG

75, rue des Paniers — Hanoi

— Anh Hoài, anh đừng dấu em câu này nhé ! Độ này, anh làm gì ?

Hoài cười to :

— Tôi chả làm gì cả.

Tú bắn khoăn :

— Nhưng ít nhất anh cũng phải làm một việc.

Hoài lại cười :

— Nếu cô bắt buộc tôi phải làm một việc thì cái việc tôi đương làm là cái việc của một người giang-hồ.

Tú lắc đầu.

— Chả phải rồi.

— Tin hay không đó là quyền cô. Tôi chỉ biết tôi đã nói thực.

Tú tỳ 2 tay vào thành cửa sổ.

— Em biết từ ngày anh em mình xa cách nhau, đối với em, anh không có những câu chân - tình như trước nữa. Có phải không anh ?

Ở dưới sân, Hoài đánh diêm châm thuốc lá. Gió mang cái mùi thơm của khói thuốc hắt tạt vào trong phòng : lòng Tú nao nao.

— Không phải. Bao giờ anh cũng thực thà với em. . .

Rồi bỗng chàng ngẩng đầu lên :

-- O kìa, tại làm sao em lại muốn cái giao tình của .. nhà anh với .. nhà em phải thay đổi.

Tú nhận ngay thấy Hoài không dùng tiếng «cô» nữa. Có lẽ lúc này, người thiếu niên ấy vâng theo cái đà cảm hứng của lòng. Nàng lại nhận thấy Hoài không nói cái giao-tình giữa «anh» với «em» mà lại nói giữa «nhà anh» với «nhà em», hai tiếng «nhà» đặt vào đấy có lẽ để làm bớt cái thân-mật mà vì giữ gìn chàng không muốn có.

-- Không, em biết. Dù sao .. lỗi cũng là tại em.

Nói xong câu ấy Tú thấy nhẹ nhõm cả người đi. Đã lâu lắm, từ khi nàng «nghe rằng bẻ một chữ

đồng làm đôi» chưa bao giờ nàng có dịp nói với Hoài một câu đại khái như câu ấy. Phải, bây giờ nàng nhận lấy tội phụ bạc. Âu cũng là để giảm bớt cái phần hối hận nó vẫn đè nặng trên lương tâm nàng.

Nghe Tú nói, Hoài chỉ cười:

-- Dĩ vãng, nhắc lại làm gì!

-- Em thường nghe người ta nói rằng những việc mình làm trong dĩ-vãng có thể trở nên những ám-ảnh nặng nề cho mình trong hiện-tại và nhất là cả ở... tương-lai.

Hai người lại im lặng. Đêm đã khuya lắm. Trăng bình như đã lặn nên khung cửa sổ đã thành mờ mờ Tú thở dài:

-- Anh Hoài, em muốn biết anh có tha lỗi cho em không?

Tha lỗi, hai tiếng nghe mới dễ dàng làm sao! Ai chả có quyền tha lỗi rồi cầu xin người khác tha lỗi cho mình. Mà Tú chính là người đã hiểu tất cả sự nghiêm trọng ở trong hai tiếng ấy. Trước kia đã bao lần, khi hai người còn chụm hai cái đầu xanh lại để đọc chung một cuốn sách, Hoài chả đã thường nói với nàng rằng: « Không ai được coi thường cái thân thể của người mình yêu. Hai bàn tay một khi đã nắm chặt lấy nhau trong một rung động âu yếm, thì suốt đời không được phép rời nhau nữa.

Người thực-nữ, khi đã ưng cho ta một tấm lòng, ấy là đã trao cho ta cả một cuộc đời. Ta phải nhận thức điều ấy, và tỏ ra là người xứng đáng với tình yêu. Cũng như khi ta đã trót đặt cả cuộc đời vào một bàn tay của người thực-nữ nào đó, thì, hãy coi chừng, cái quyền vo tròn lại hay bóp bẹp đi, ấy là tùy ở như năm ngón tay búp măng nhỏ nhắn. Có thể có những sự thành tựu rất đẹp để mà cũng có thể có những sự dở võ rất ghê gớm. Sự dở võ của cảm tình là một sự kinh khủng lắm đó. » Bây giờ, và ngay trong lúc này, Tú nhớ lại câu nói của Hoài để thấy rằng có một cái gì ghê gớm đã xảy ra có thể làm đảo lộn cả một cuộc đời.

Tú đứng yên đợi câu trả lời của Hoài. Gió và sương đã lạnh. Chỗ cửa sổ đã đầy bóng tối, Tú không còn nhìn rõ mặt Hoài nữa. Nàng chống hai tay trên thành cửa sổ nhìn vào chỗ bóng tối ở dưới sân.

Ở dưới sân, Hoài đi lại. Tú chỉ thấy một bóng rắng lơ mơ.

-- Anh Hoài, anh thương em đã từng đau khổ...

Bỗng có tiếng Hoài cười:

-- Chồng thật, vừa mới sáng song mà bây giờ đã tối mờ mờ rồi, cô Tú ạ!

Tú giật mình: trong giọng nói của Hoài có vang lên một lời khuyên lơn, một lời gì như lời cảnh-cáo. Tú thân thờ lẫm bẫm:

-- Bóng tối... bóng tối!

Rồi như văng theo một phản-động-lực rất mạnh, nàng klép cánh cửa sổ, chạy vào trong nhà. Nàng bật đèn lên: trong phòng sáng choang: hai mắt nàng lóa vì ánh sáng quá mạnh. nàng dụi mắt rồi chạy vào giường, ôm chầm lấy con. Đứa trẻ đang ngủ bỗng thức giấc dậy, khóc lên mấy tiếng. Tú ôm con vào lòng:

-- Nín đi! Nín đi! Me đã vào với con đây... Me yêu nào...

(Còn nữa)

Người Đông - Pháp
hay sản xuất lấy các
thứ mình cần và tiêu
thụ những sản phẩm
của Đông Pháp

Trả Lời Đẹp

(Tiếp theo trang 5)

Cô Bích-Thục Nam Định - 1) Lait d'amande mới rửa sạch crème, phần 2) Phải đi bác sỹ chuyên môn về « nha khoa » mới chữa được. 3) Cao 1,44 nặng 43 cân là quá 7 cân. Chính vì có chỉ ngôi nhà nên mới thành trệ thế. Phải tập thể thao chứ lười thì không mong gầy, ăn ít thịt nhiều rau.

Cô Huỳnh-thị-Tinh Gia Định - 1) Đi bác sỹ chuyên môn, nạo chỗ răng sâu và ciment vào mới có thể hết được 2) Những sách đó bị ăn lấm.

Cô Thu - Cô đã bôi lait d'amande chưa? nếu chưa thì thử dùng coi.

Những bạn nhờ chúng tôi mua mỹ phẩm hoặc các thứ cần dùng khác hãy nhớ đều này: Bây giờ không gửi những đồ quá 1 kilo đến nhà các bạn được như trước nữa « gửi lối paquet re commandé » Các bạn phải ra tận nhà bưu - điện

cuộc thi dịch thơ

Theo như lời tuyên bố, cuộc thi dịch văn đã khóa sổ từ ngày 16 avril. Tất cả có 1091 bài. Khi chấm xong sẽ đăng kết quả.

Kỳ này, vì nhiều bài quá, nên HẬN PHONG - KHÊ, kịch thơ, còn một kỳ nữa, phải để lại số sau.

Kết Quả Thi Tâm-Ly

(Tiếp theo trang 2)

bài thơ dự thi

Bánh củ cải

Đồ dùng. - 1 cân bột tẻ, 4 lạng mỡ phần tươi, 2 chục củ cải non 3 lít nước

Cách làm. - Củ cải sát nhỏ thả vào chậu nước hấp kỹ thay vài lần nước cho hết mùi hăng, song bọc vào khăn, vắt hết nước. Mỡ phần rán vừa vừa đừng để vàng và khét. Đường thẳng và lọc cho trong rồi trộn lẫn cả củ cải nước đường bột cho vào sanh đều. Đặt sanh lên bếp gas qua một lượt, thấy bột hơi trong trong là được. Bỏ chỗ bột ấy vào ngăn và hấp lên

Hấp chừng chầy hết 3 lạng hương chừng hơn 1 giờ thì được.

Hết mùa củ cải có thể làm su hào thay. Cứ 2 củ su hào to thì bằng 2 chục củ cải.

Lời Dặn. - Lúc hấp nên đổ vừa nước, nhiều, bánh hay nát, ít, bánh khô

Bánh Dừa

Đồ Dùng. - 1 quả dừa già, 3 lạng đường cát trắng, 3 lòng trắng trứng gà và một chút vanille.

Dừa già nạo nhỏ vắt hết nước đem rang cho khô. Lòng trắng trứng đánh thật nổi rồi cho đường vào đánh rất kỹ, thêm 1 một chút vanille. Bỏ dừa vào nước ấy khuấy lên cho đều làm thành một cái pate «đặc» đem nặn to hơn quả táo một, bỏ vào lò nướng. Lúc nướng để ít lửa, hễ vàng thì lấy ra muốn để dành phải bỏ lò hoặc hộp sắt ở dưới lót với thi bánh mới ròn và ngon

Trả lời gia-chánh

Cùng một độc giả, - Răm tiếng Huế gọi là Rán

Thái-Bình mong một tháng ta
Bảo-Vân em kính gửi bà Thụy-An
Lời quê kệch chép mười hàng
Cuộc thi tâm lý dự bàn dăm câu
May ra mà trúng giải đầu,
Thì duyên vẫn tự về sau còn dài.
Theo em biết, ở trong bài
Thu-Linh hẳn muốn thử tài Trinh-co!

Ni ưng câu hỏi đó, không rờ
Chị Trinh «tắc tị» phải nhờ chúng em...

Vậy xin tòa soạn hãy xem
Mấy lời non nớt này đem ra bàn:

•••

Bây giờ «Phượng» đã kè «Loan»
Chỉ bằng tìm kẻ an toàn là hơn.
Hay chi phận tử, duyên hôn!
Cổ ra tay sửa phỉm dân ngong cung.
Chàng tuy mặt xấu vô cùng,
Biết đâu lòng chẳng onh hùng hơn ai!
Huông chi «gỏi sắc trai tài»
Phượng ngôn đã nói chẳng sai câu nào.

Tài trai cốt ở trí cao
Chứ đâu có ở vẻ hào nháng kia!
Nàng nên quên chuyện chia lìa
Gia-đình xin hãy quay về trông nom
Giúp chồng sau sẽ giầy con,
Bao công việc ấy làm tròn sẽ vui
Lấy câu: «duyên số tại giờ»
Mỗi khi chán nản làm người dạ sầu
Gia đình hạnh phúc dài lâu
Ở lòng ta chứ xa đâu mà tìm?
Chàng cảm động tới gan tim
Càng thêm kính nể đắm chìm trong yêu...

Tội gì nông nổi nghe theo
Tiếng lòng kêu hân, quên điều phải chăng!
Giờ đây nổi sóng đất bằng
Đất tình chia rẽ hỏi rằng ai khen?
Rồi sau hối hận, buồn phiền
Vì chung «vén đã đóng thuyền» còn đâu!

Nhỡ ra tại tiếng về sau
Ta làm thông côi, huyên rầu sao đang?
Đừng núi này chớ nhìn sang
Những chòm rúi khác mơ màng ước ao,
Tới nơi nào thấy đâu rảo?
Mà «chân hạnh phúc» mòn hao còn gì?

Ở đời ta, rất nhiều khi
«Thả mối bắt bớ» cũng vì lẽ trên,
«Muốn làm việc phải nhìn lên»
«Muốn mình sung sướng, ngó bên dưới mình...»

Đó là, thưa chị Thu Linh,
Những lời giải đáp tâm tình của em
Nếu mà chị thấy xuôi, êm,

Thì phần tặng thưởng xin đem gửi về

Cho em ở tận nhà quê
Làng Trinh-phố, phủ xin đề Kiến-Xương,
Thái Bình tỉnh, Bảo-Vân nương,
Tức là Phạm thị Mỹ đương ngóng chờ...

Trước khi chấm hết bài thơ
Em xin kính chúc riêng tờ báo ta,
Cùng các chị, với các bà,
Trong tòa soạn được thái hoà vinh an.

1er Mars 1943
Bảo-Vân Phạm thị Mỹ
Trinh phố-Kiến Xương-Thái-bình

Vui làm việc củ'a việc nhà

(Tiếp theo trang 1)

Gắng hạnh phúc cho những người thân yêu của mình, biến cái sự nội trợ thành một biểu hiệu tấm lòng yêu đương của mình. Vì chỉ sự nội trợ mới thực là một biểu hiệu chính đáng nhất, xứng đáng nhất và đầy đủ nhất để người đàn bà diễn tả tình nghĩa của mình đối với người thân yêu, với chồng con.

Người đàn bà không cần phải đợi những trường hợp ly-kỳ liều thân hoại thể, vượt biên treo non, nuốt cay ngậm đắng, hay có một thi tài xuất quán làm được những bài thơ lâm-lý như Chức-cầm hồi-văn, Khuê-phụ-thần mới tỏ được mình là những người vợ thâm tình, những người mẹ hiền đức. Đã có con đường nội trợ sẵn sàng chắc chắn đưa tất cả mọi người đàn bà đến được ngôi cao quý của những bậc hiền phụ hiền mẫu.

Đã thấm-thiêu được những điều ấy tức khắc chúng ta thấy những việc tầm-thường nhất, giản-dị nhất của sự nội trợ cũng có một ý nghĩa cao cả, một thi-vị đầy hứng thú!

Chúng ta đứng trước bếp lửa làm món ăn: thêm mặn, bớt ngọt, gia vị này bỏ vị kia, công việc có khác gì một nhà hóa học trong phòng thí nghiệm và khi ấy cũng một sự hội hợp, một hy vọng rung động trong tâm hồn nhà hóa học và người nội trợ, cả hai cùng sung sướng tưởng tượng trước thấy sự vui mừng của những người sắp thấy công chế-tạo của mình! Ấy chính tại nghĩ rằng lát nữa «thế tôi» «các cháu» được món ăn này chắc thích lắm nên tôi không còn thấy bếp lửa nóng tấp da, thấy khói than khói củi! Mùi mỡ mùi mắm mỗi khi đó không làm bật cái hồn thơ của tôi nếu tôi có, trái lại nó cho tôi những cảm giác êm đềm hững hờ hết những cảm-giác của cô thiếu nữ khi đan khăn, đan áo tặng người yêu!

Như thế đã tỏ rằng giá trị một công việc không phải ở chỗ nó dễ dàng hay khó khăn, nó tầm thường hay vĩ đại, giá trị của một công việc là do tùy theo giá trị những tình cảm làm động lực cho nó: người nội trợ xứng đáng được ví với nhà bác-học đại danh nếu công việc của người nội trợ là do tấm

lòng yêu quý gia đình cũng như công việc của nhà bác học do lòng thương yêu nhân loại vậy!

Chúng ta sở dĩ chán việc: nội trợ chính là tại chúng ta không biết tìm ra, nhận thấy chỗ cao quý của công việc nội trợ.

Điều ấy rất quan hệ vì nó có năng lực khích lệ chúng ta rất mạnh như nó đã khiến nhà bác học không bao giờ chán cái phòng thí nghiệm của mình.

Chúng ta đem tấm lòng yêu, những tình cảm êm ái vị tha để làm động lực cho công việc nội trợ của chúng ta, như thế tất bao giờ chúng ta chán yêu như người thân yêu chúng ta mới có thể chán việc nội trợ nhưng đôi khi chúng ta còn chán việc nội trợ vì tưởng rằng phạm vi hoạt động hẹp hòi của nó không cần đến hết những năng lực hiểu biết của chúng ta. Người đàn bà vô học kia đến độn kia cũng vẫn đi chợ mua được làm cơm nước được, trông coi nhà cửa được, thế thì việc nội trợ chẳng tầm thường, dễ dàng lắm sao? Những người đàn bà có học có thông minh mà cũng kham những công việc ấy chẳng uổng phí cái tài học, cái thông minh của mình ra! Đó nguyên nhân nỗi chán nản việc nội trợ của những cô thiếu nữ có học, thôi học ở nhà là do sự ngộ nhận ấy! Đã hay người đàn bà vô học kia cũng làm được cơm nước nhưng chắc không biết sinh tố là gì, món ăn nào lợi cho cơ thể và khi chồng con đau ốm tất không biết điều dưỡng, tâm bồi sự ăn uống cho chồng con được đúng cách? Khi dọn

đẹp nhà cửa, người đàn bà vô học không hiểu thế nào là tai hại của bụi bặm nếu để con cái chơi trước ngọn chổi của mình.

Vậy mới tốt nghiệp ở trường Trung học bạn đừng lo cái học của bạn không có chỗ ứng dụng trong công việc nội trợ. Những bài học vệ sinh ở nhà trường đem ứng dụng vào việc dọn dẹp nhà cửa cho khoáng khoáng, tràn khí trời tràn ánh sáng, tránh cho người nhà những bệnh tật truyền nhiễm.

Cách trí, hóa học, toán học, vật lý, tâm lý, sinh lý học đều có chỗ dùng trong công việc của người nội trợ. Biết chồng có tính nóng nảy, người nội trợ hiểu khoa sinh-lý sẽ chọn những món ăn có tính ôn làm dịu được sự kích thích của thần kinh hệ. Biết tâm lý học, người nội trợ sẽ sai khiến tôi tớ được dễ dàng, ăn ở với người xung quanh được thuận hòa dễ chịu!

Hồn thơ cũng cần cho người nội trợ. Có tâm hồn nghệ sĩ, hiểu cái đẹp, yêu cái đẹp người nội trợ mới biết tô điểm cho cái nhà tầm thường thành đẹp mắt! Tóm lại nội trợ là một khoa học cần đến sự ứng dụng của tất cả những khoa học dạy ở nhà trường. Người đàn bà có học để mang tiếng là thông thái rỗng nếu không biết đem ứng dụng cái học của mình trong công việc nội trợ. Mục đích sự học của người đàn bà là làm cho khoa nội trợ được hoàn toàn vì chỉ trong khoa nội trợ, trong sự quản xuất nhà cửa, người đàn bà mới thực hiện được hết nhân cách của mình!

Việc nội trợ đã là lẽ sống, là đường đi duy nhất của người đàn bà như thế, thử hỏi chúng ta còn lúc nào có ý tưởng chán nản nữa? Nếu chán nản có lên vào trong một lúc mỗi một yếu đuối tâm hồn, chúng ta phải đứng ngay lên như một người chiến sĩ anh hùng đuổi nó ra khỏi tâm hồn chúng ta! Lâu dần thành một thói quen chúng ta sẽ chỉ còn thấy sự hững hờ, sự nức lòng trong công việc đều đều hàng ngày của chúng ta! Cái nhà nhỏ hẹp của chúng ta sẽ là cái thế giới mệnh mông, những nhân phẩm phức tạp của chúng ta tha hồ hoạt động!

T. L.

Docteur HY

18, Rue Richaud — Hanoi

(Đầu phố Hội - VV)

Chữa các bệnh

Chuyên môn về bệnh

Hoa-Liêu bệnh Đàn-Bà

THƯỜNG và PHẠT

của GIẢNG TUYẾT

Nếu ai cũng là người hoàn-toàn cả thì sự thưởng và phạt đều vô-ích hết. Không ai làm điều xấu thì lẽ tất nhiên không cần phải dùng đến sự trừng phạt. Và nếu làm điều tốt là một sự tự-nhiên thì có lẽ cũng không cần phải khuyến-kích nữa. Thưởng chỉ có nghĩa khi nào ta thắng được sự khó-khăn thôi.

1.) Cần phải có sự thưởng phạt

O' trái đất này có phải cái gì cũng là hoàn-toàn cả đâu. Có người tốt thì cũng có người xấu. « Nhân-vô thập-toàn. » Dù ở địa-hạt luân-lý hay ở địa-hạt vật-chất, vẫn có lẫn cả sự xấu và sự tốt. Có nhiều người thờ những lý-tưởng cao-siêu thì cũng không thiếu những kẻ dủ nhau xuống con đường giặc xấu-xa.

Thời-đại mà loài người biết lập gia-đình, biết hợp thành đoàn-thể, xã-hội, biết dựng quốc-gia, là khi người ta thấy cần phải có sự thưởng phạt. Các phép-tắc, lẽ-luật được đặt ra để răn người ta khỏi làm việc xấu điều ác. Người ta dùng sự khen lao, dựng-tượng, phát bằng sắc, cho tiền tài, văn-vân... để thưởng và khuyến-kích làm điều tốt.

Dù ở tuổi nào, sự thưởng phạt vẫn đem lại nhiều kết-quả. Nhất là đối với tuổi trẻ, ảnh-hưởng của sự thưởng phạt lại càng rõ-rệt lắm. Vì ở tuổi trẻ, linh-hồn cũng như cái cây non còn yếu-ớt, dễ bị ngã-nghiêng, dễ uốn nắn. Sự thưởng phạt giữ một địa-điểm rất quan-trọng trong sự giáo-dục, nên tất cả những ai có trách-nhiệm gây dỗ con trẻ cần phải để ý lắm.

Ở Pháp, về thế-kỷ thứ 17, bà De Maintenon, người đã sáng-lập ra Maison Saint-Cyr, rất hay để ý đến vấn-đề quan-trọng này. Bà băn khoăn lo nghĩ luôn luôn về các phương-pháp dùng để trau dồi trí-dục và đức-dục của các học trò bà. Bà thường nói « phải có một nghệ-thuật để thưởng và phạt ». Và đó là một vấn-đề rất khó khăn và phiền phức nên phải dùng nhiều sự nhận xét, phải hiểu rõ tâm-lý của trẻ, phải kiên-tâm mới mong thành công được. Nếu không cần thận, có thể làm cho con trẻ có những ý-tưởng sai lầm về sự công bằng, về lẽ phải, và hơn nữa, làm hư hỏng trẻ.

(còn nữa)

Chuyện Riêng

(tiếp theo trang 2)

TRẢ LỜI. — Người chồng của bà thực đã tâng tận lương tâm: Giống vật còn có máu mủ nữa chồng bà nghe tin con chết mà không một lời thăm hỏi thì quả đã mất cả nhân tính. Bà coi con người ấy như chết rồi cũng là đáng, là phải lắm. Song tôi đoán trong thâm tâm bà, bà chưa tuyệt hẳn tình với ông đâu, vì lời lẽ thư bà viết cho tôi bàm đầy sự nhần nhục, đánh tâm với số phận chứ không thấy giọng bất bình oán thoán. Bà lại còn tính dù có lấy chồng bà cũng báo trước cho ông để xem ý kiến ông ra sao. Nếu tuyệt tình rồi, tất bà chẳng cần báo tin, chẳng cần dò la ý kiến. Sự dò la ý kiến đó ít nhất cũng ẩn một hy vọng tái hợp dù mong manh, dù chỉ lơ mờ trong trí bà nó cũng đáng cho bà lưu ý tới, vì nó còn có thể mang đến hạnh phúc cho bà được. Người đàn bà dù gặp người chồng không ra gì, ân nhân cam chịu, trông chờ sự hồi tâm của người chồng, nếu mãi lúc đầu bạc răng long mới có sự hồi tâm, thì cái hạnh phúc muộn màng ấy vẫn còn đáng quý hơn cái hạnh phúc phải hai ba lần dò mới gặp được. Và chẳng trên kia tôi nói không hổ han gì đến con, chồng bà đã mất cả nhân tính nhưng con người ta không bao giờ có thể mất nhân tính đến cái độ ấy được. Nghe tin con chết chồng bà chắc cũng hồi hận âm thầm song quá mù ra mưa chót bỏ vợ bỏ con mấy năm rồi, giờ biết viết thư ăn nói ra sao, nên đành phải ngậm tâm chịu tiếng vô nghi chẳng? Bây giờ ý định bước đi bước nữa của bà cũng là một dịp để bà dò xét lại lòng ông một lần cuối cùng nữa. Bà nên viết thư cho ông, song trong thư hãy tránh sự khiêu khích giận hờn, bà chỉ bày tỏ cho ông biết tình cảnh hờ hững của bà trong mấy năm nay và những lẽ nó buộc bà phải tái hôn. Nếu quả như tôi đoán bà còn sẵn lòng tha thứ, tái hợp với ông thì trong lá thư bà cũng nên tỏ khéo ý đó ra. Còn nghĩ đến vợ con, còn có chút lương tâm tất nhận được là thư ấy, ông sẽ thành thực tỏ lòng hối hận.

CÁC CHI EM YÊU THƠ ĐỀU NÊN CÓ 1 QUYỀN THI-CA HỢP TUYỂN ĐẦY ĐỦ

cây xin giới thiệu với các chi em một quyền nghiên-cứu thơ và trích thơ rất có giá-trị

Thi-Nhân Việt-Nam
(1932 — 1941)

của HOÀI-THANH và HOÀI-CHÂN

LẦN IN THỨ HAI ĐÃ CÓ BÁN TỪ ĐẦU NĂM 1943

Hơn 400 trang — gần 40 bức ảnh. Bìa của Họa-sĩ Nguyễn-đỗ-Cung
GIÁ BÁN : loại thường 4\$25 ; loại bouffant : báo hạng 7\$00 ; loại verge baroque crème 20\$00 ; (xin gửi thêm 0\$50 tiền cước)

NGUYỄN-DUC-PHIÊN xuất - bản boîte postale 34, Hué

Nếu ông ta im lìm không giả
lời, tức là bà không còn phải ân
hận thối tiếc gì về ông ta nữa, bà
có thể xin ly dị và xử định đời bà
theo ý muốn của bà.

Người hỏi bà bây giờ là bạn cũ
của chồng bà cũng không sao.
Thiên-hạ có thể đồn đại rằng hai
người tự tình với nhau từ trước
song lời đồn ấy không nên quan
tâm. Bà lo con chồng, con mình,
gia-đình sẽ khó êm ấm? Nhưng
như bà đã một đời chồng lại có
con riêng thì bà cũng không thể
nào lấy một người đàn ông chưa
có vợ, con để tránh cảnh gia-đình
con ông, con bà được.

CÓ MINH HANOI. — Cô phải
xét xem bà mẹ người hỏi cô bây
giờ có thay đổi tính cách ăn ở ra
người tử-tế không? Hay vẫn còn
rót lại những thói cũ? Vả dù,
những thói cũ có còn lại mà cô
thấy người trai hỏi cô vẫn có tư
cách đàng hoàng thì cô cứ yên
lòng mà lấy, sự giáo dục con cái
sau này sẽ do cô đảm nhiệm chứ
có giao phó cho mẹ chồng đâu mà
cô sợ.

MỘT CÔ ĐỘC GIẢ — Với sự
kiên tâm, với sự cố gắng, thế nào
chị cô cũng có thể thành công
trong sự học được.

Nhưng phương pháp tốt nhất là
phải tìm cho chị cô một bà Giáo
kèm luôn bên cạnh giảng dạy.

Mới ở thời kỳ vị hôn không nên
khoác tay vị hôn phu đi chơi, e sự
thân mật dễ thành suông sã.

THU LINH

Giới Thiệu Sách

Chúng tôi vừa nhận được cuốn:

1-) « THE NON NƯỚC » của
Nguyễn-Khắc-Hiếu giá: 0\$90.

2-) « GIÁC MỘNG LỚN » của
Nguyễn-Khắc-Hiếu giá: 0\$75.

Cả hai cuốn đều do nhà sách
Hương - Sơn gửi tặng, vậy xin
cảm ơn nhà xuất bản và giới thiệu
cùng bạn đọc

Về cuộc thi văn của hội K.T.T.Đ.

Cuộc thi văn của hội Khai-
Tiến-Đức tổ chức vào ngày hội văn
mồng 10 tháng tám ta năm nay có:

1°) — Một bài văn ký sự: đầu đề
là tiêu-sử một vị danh nho đời
Trần. (Những văn thơ trích lược
vào trong bài xuất-xứ ở đầu phải
đề rõ).

2°) Một bài thơ quốc âm: đầu đề
Vịnh bà Nguyễn-Thị-Kim ở làng
Tỳ bà (Bắc-ninh) vợ vua Lê-Cải-
Thống; đường luật, ngũ ngôn, tùy
dụng, phóng vận.

3°) — Một bài thơ hán văn: Cũng
đầu đề và thể lệ như bài thơ quốc
âm.

4°) — một bài văn lục bát: đầu đề
Ngũ ngôn (từ 20 câu đến 40 câu).

5°) — Một bài luận quốc văn: đầu
đề: Văn đề hôn nhân.

Cuộc thi có năm bài, ai muốn
làm một hay nhiều bài, hay cả, tùy ý.

Hạn thu quyền thi đến 15 juillet
1943 (14 tháng sáu ta) là hết.

Các giải thưởng sẽ là những đồ
văn phòng và mỹ thuật.

Các bài trúng giải sẽ đem bình
vào ngày phát thưởng mồng 10
tháng 8 ta. (9 septembre 1943)

NHAN SAM Dưỡng Vinh

Đại bổ khí huyết dùng
cho các bà:

— Ôm yếu, xanh xao,
kém ngủ ít ăn, kinh
nguyệt bất điều...

— Sau khi sinh nở...

— Các cụ già...

Nhà Thuốc
THƯỢNG-ĐỨC

15, Phố nhà chung,

HANOI

Tél. 1629

THU' TIN

Đã nhận được: mandats của quý vị
kề dưới đây, vậy xin cảm tạ.

Cô Lê thị Mai (Hưng Yên) cô Dième
Hạnh và ông Lê văn Gầu (Thủ-đầu-
Mặt) bà Trương duy Đức (Rạch giá)
cô Dương thị Thủy (Thái Bình) ông
Nghiem phú Sầu (Bà Rịa) cô Dương
hoa Phượng (Phan thiết) bà Nguyễn
Trần (Nhatrang) bà Nguyễn trường
Thọ (Phnom Penh) Librairie Hương
Giang (Huế) bà Dương văn Minh (Soc
trang) cô Kim Hoàn (Thanh hóa) bà
Tuyết và ông Thanh Tao (Vinh) bà
Trần thị Hai (Saigon) cô Nguyễn thị
Mỹ (Phước Long) bà Nguyễn văn Tốt
(Tam Bình) cô Madeleine Bê và cô Lý
thị Phấn (Long Xuyên) bà Châu quang
Phước (Trà vinh) cô Phong Châu
(Tông) bà Docteur Lê văn Cầu (Hải-
phong) bà Vũ ngọc Chương (Hải-
duong) cô Bạch Vân (Ninh bình) ông
Cao triện Trung (Bắc Liên) bà Trương
văn Hiếu (Saigon) bà Dương đức Thụy
(Soc trang) bà Phạm thị Toàn (Phủ lý)
cô Hoàng thị Hương (Vinh) cô Đoàn
Thái (Quảng Yên) cô Hà Hinh Anh
(Ninh Bình) ông Hải Kỳ (Nam Định)
cô Nguyễn thị Yên (Saigon) cô Vương
thị Nguyệt (Trà Vinh) ông Từ ngọc
Liên (Vinh) cô Lê thị Trương Văn
(Long Thành) cô Hoàng Thị và cô
Nguyễn thị Sang (Thủ đầu Mặt) bà
Vương gia Cầu (Bến Cát) Librairie
Văn Thanh (Tourane) ông Võ đình
Dần (Chợ lớn) cô Nguyễn thị Quảng
(Phủ quí) ông Nam Tân (Hảiphong)
Bazar Trường Xuân (Phnom Penh)
ông Lê thành Tuân (Huế) cô Chức
(Quảng Ngãi) bà Dương quang Tấn
(Gia định) bà Phạm Chung (Mỹ Tho)
ông Nguyễn văn Nhận (Đồ Lương)
ông Võ ngọc Thành (S dec) ông
Hoàng tích Cảnh (Bắc giang) bà
Đồng Phát (Hưng Yên) ông Nguyễn-
văn Biết (Saigon) ông Hoàng-văn-Huê
(Vientiane) cô Phan - thủy - Hương
(Phan Thiết) M. le Commandant du
1er territoire militaire (Moncay) M. le
Résident (Tuyên-quang) cô Minh-Đức
và cô Bích - Thuận (Phủ Thọ) cô
Hélène Ngà và ông Nguyễn-xuân-
Quý (Huế) bà Phúc Văn, (Nam-Định)

Cô VÔ DANH (Haiphong). — Ni-cô
Huyền Tâm không có địa chỉ ở tòa báo.

CÔ MỸ THANH. — Không đăng được
Ô. NGUYỄN THIÊN THUẬT. — Cả
hai bài cũng không đăng được.

VU - DINH - TAN

Tổng Phát Hành — 178, Lạch-tray — HAIPHONG

THANH - HU'ONG

48, Phố Phúc - Kiến — Hanoi

HIỆU BÁNH KHÉO NHẤT HANOI.

ĐỦ CÁC THỨ BÁNH MÚT LỐI TA,

NHẬN LÀM BÁNH Đám CƯỚI.

Với 20 năm kinh-nghiem
BÀ ĐỖ

NGUYỄN THI - VINH

sẽ làm cho các bà được
vừa lòng trong khi sinh nở

Nhà hộ-sinh

20, Grand Boudhad 20,
(Trước vườn hoa Hàng Đậu)

Tel, 1300 — Hanoi

MUỐN CÓ

Nhà lầu ô-tô

Nên mua

XỒ XỒ ĐÔNG - DƯƠNG

1\$00 Một XỒ

KHÁP ĐÔNG-DƯƠNG

Ra đời trước nhất ở Đông-Dương, phương thuốc ho lao
ho ra máu hay ho đàm
là phương thuốc gia truyền cụ Trịnh Hải-Long (nội tổ ông đốc
học Hào). Có hai thứ : 6\$00 và 4\$50.

AI CŨNG BIẾT...

Sự công hiệu của Nước Cốt Sâm Cao-ly (con sâm chưa lấy
nước cốt). Đại tài bồi dưỡng người già yếu, thanh niên Nam Nữ
gầy ốm, bạc nhược. Ve lớn 6\$00 Nhỏ 4\$90. Xa mua gửi mandat

Ông :

TRINH VĂN HÀO

110, Rue des Vassoigne — Tân-dinh — Saigon

Trắng ngà

Là thứ thuốc giữ men răng,
trừ sâu răng, hợp vệ sinh,
đánh răng trắng như ngà,
đánh luôn từ trẻ đến già,
răng không bao giờ hỏng, thật
giúp ích các bà, các ông.

Hộp 64 grammes đánh được
32 lần giá 0\$30, có bán tại
các đại lý Dầu-chối Hoa-kỳ
và Phòng tích Con chim, Cần
Đại lý oác tỉnh, hỏi :

AN HA 13 rue du Cultores Hanoi

Theo phương - pháp đã chỉ rành
trong bản chữ Quốc - ngữ ở mỗi hộp

Phần **MURAT** và phần **SUPER - MURAT**

Thì dầu da mặt sạm, có tàn - nhang, và nếp nhăn cũng
được đẹp lông lẩy như người có màu da TRẮNG MỊN

TỔNG ĐẠI-LÝ : BẮC-KỲ, AI-LAO

Établissements **VAN HOA** 8, Cantonais — Hanoi